

Aleš Novotný

TO PŘICHÁZÍ
DĚSY

THRILLER

Lidé udělají cokoliv, aby zachránili
sebe nebo své milované

xyz

To přichází děsy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Aleš Novotný
To přichází děsy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Aleš Novotný

TO PŘICHÁZÍ
DĚSY

xyz

*Věnováno všem,
kteří si někdy v životě připadali osamělí*

HLAVNÍ JEDNAJÍCÍ OSOBY:

Tomáš – Jáchym – David – Kristián

Simon – Daniel – Radovan

Sebastian – Gustav – Bartoloměj

Klára – Nikola – Sofie – Tereza

VEDLEJŠÍ POSTAVY:

Robert Šenkýř, Tomášův strýc

Alexandr Haspekl, Simonův bratr

Milan Selinger, Sebastianův bratr

Katka, Nikolina sestra

PROLOG

/25. listopadu 2004/

Klap – klap – klap...

Z potoka vzlínaly prstence mlhy. Bylo sychravo. Tma. Z korun stromů se ozýval havraní křik. Lesem vál vítr. Plechový kohout zavrzel a obrátil se k severu.

Klap – klap – klap...

Starým hřbitovem poletovalo bezbarvé listí a zlehka jako pírká dopadalo na kamenné náhrobky. Sochy plačících andělů, kříže... Popínavé stonky obepínaly kmeny holých kaštanů.

Klap – klap – klap...

Starý farář stál za okny studeného farského pokoje. Sepjal ruce. Mohutný krucifix visel vysoko na zdi nad osamocenou rohovou lavicí.

Zavládlo bezdeché, mrtvolné ticho.

Stromy se nepohnuly, ptáci nezazpívali.

„*Pater noster qui es in caelis* –“ šeptal... Otče náš, jenž jsi na nebesích.

Klap – klap – klap...

„... *sanctificetur nomen tuum* –“ Posvěť se jméno tvé...

V okénkách povlávaly hedvábné záclony. Tmu v pokoji prodíral namodralý svit nebes, vrhající na krb houpavé stíny...

Klap – klap – klap...

„... *adveniat regnum tuum* –“ Přijď království tvé...

Zaslechl zezdola hluk.

„... *fiat voluntas tua* –“ Buď vůle tvá...

Klap – klap – klap... V předsíni. Klap – klap – klap...
Vytáhl ze stolku starobylý růženec a semkl ho v dlani.
„... *sicut in caelo* –“ Jak v nebi...
Ucítíl, jak mu ledový vzduch proniká do morku kostí.
„... *et in* –“ Tak i na...
Ozvěnu tlumených kroků na schodech doprovázelo vrzání...
„... *terra*.“ Zemi.
Proklál pohledem krucifix na zdi. Ukřižovaný strnulý Kristus
v bolestném stahu, ústa zkřivená stonem.
Pokřičoval se.
Klap – klap – klap...
Poklekl. V zornicích se mu odrazil kříž.
Popel v krbu olemoval skrovný jas.
Klap – klap – klap... U podesty. Klap – klap – klap...
Chodbou se rozléhaly kroky. Přibližovaly se...
Klap – klap – klap...
Vlasy měl bílé jako záře z majáku. Byl sám.
Poslouchal jen tlukot svého srdce. Buch – buch. Buch...
Kroky ustaly. Farář se rozklepal.
Dveře se prudce rozlétly. Stála v nich mohutná postava. V ruce
svírala nůž.
„Kdo jste?“
Satan...
Vnímal tepající srdce, slzu kanoucí po tváři...
Pocítil zdrcující úzkosti a stesk. Bezmoc a strach. Vzhlédl ke
stropu na obrazy svatých... *Anděl Páně, archanděl Gabriel*...
Slza za slzou...
Zajíkl se.
Postava vykročila směrem ke knězi. Jedno máchnutí a ostří pro-
talo krční tepnu. Lem záclonek ztropily krvavé cákance...

Farář se popadl za hrdlo.

Na podlahu kapala vazká krev. Rudé pramínky se mu roztékaly u kolenou...

Vyluzoval krátké, sykové, bolestné vzdechy... Chroptěl.

Pak zasténal a zhroutil se k zemi jako hadrová panenka...

... ve stinném pokojíku spala devítiletá dívka a jemně oddechovala. Procitla na posteli s nebesy. Vyjekla. Pozvedla hlavu, tváře orosené potem...

Z chodby se ozývalo klapání bot...

Klap – klap – klap...

„Tati?“ vyhrkla rozespale tichým, unylým hlasem. „To jsi ty?“

Nic!

Proč neodpovídá?

Pozorovala dveře. Ve skulince nad prahem se pohnul stín...

Zalapala po dechu.

Panebože.

Nastalo hrobové ticho.

Prkenně naslouchala, ztuhlá strachy, strnulá jako socha z kamene.

Za okny kvílel vítr.

Hrůzné obrysy loutek a panenek na policích byly vykresleny v křehkém, třpytivě perleťovém odstínu...

Znovu k ní dolehlo ponuré *klap – klap*. Pomalu odeznívalo...

Klap – klap – klap...

Někde zavrzaly zrezivělé panty. Potom se rozplakalo dítě...

Filip, blesklo dívce hlavou. *Musím za ním...*

Odkryla peřinu, odhrnula nebesa a vstala. Vylekaná a zmatená...

Zachvěla se.

Duchu svatý, smiluj se nade mnou...

Útlými prsty obemkla plyšového medvídka na pelesti postýlky, odemkla si a vyklouzla ven.

Na konci dlouhé chodby byly pootevřené dveře, jimiž prosvítaly odlesky mlhavého světla...

Dívka se nejistým krokem kradla k bratříčkovu pokoji. Krůček po krůčku. Bosá. V bílé noční košilce. Na krku se jí pohupoval růženec.

Nikde nikdo. Byla sama.

Jímala ji hrůza.

Minula obrazy na stěnách... Malované dveře...

A krvavé stopy na studené zemi...

Pro Kristovy rány Boží...

U schodů nad vetchým zábradlím poletovaly můry. Jejich lesklá křídélka vypadala jako malá pohasínající světélka.

Citelně se ochladilo.

Z pokoje na chodbu doléhal cinkot zvonkohry. Tichý jako hladina jezírka.

A do toho trhavé srdcervoucí vzlyky...

Dívka přerývaně oddechovala. Hrdlo se jí stahovalo, srdce prudce tlouklo.

Ubírala se chodbou dál. Podlaha skřípala.

Škrábání v podkroví... Āpot chodidel... Dech... Krev...

Neutichající ryk zazníval znovu.

A znovu.

A znovu.

Na stěnách povívaly závoje stříbrných pavučin a v mozaice stínů tančila zrnka prachu.

Pláč propukl ve strašlivé mučivé skřeky...

Něco zapraskalo.

Dítě náhle umlklo.

Dívku zamrazilo.

Bože...!

Rozhostilo se ticho. Hluboké, děsivé ticho prodchnuté napětím.

Zvrátila hlavu ke kříži na zdi. A šeptem se modlila, jak ji to učil její táta, farář. „*Anděličku, můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku...*“

Vlhký vzduch byl prosycen zápachem tlejícího dřeva.

„*Anděličku...*“

Chlad jí vnikal do útrob...

„*...můj strážníčku...*“

Dobloumala ke dveřím. Stanula u prahu.

„*...opatruj mi mou dušičku...*“

Zuby jí trnuly, rty se chvěly, kolena se třásla.

„Tati...?“

Zatajila dech, nahlédla do pokoje a vstoupila.

Strohy a stíny odívaný pokojík osvětcovaly skomírající svíce. Stěny byly obloženy ebenovým dřevem...

Na zemi byla pohozená modrá hrací skříňka s ozdůbkami...
Figurky v ní byly polámané. Víla bez křídel a chlapec bez rukou...

Houpací koník pod obrázkem Panenky Marie...

A na stolku cínový vojáček...

Průvan lehce lomcoval okenicemi, záclonky byly rozevláté. Sklo namrzlé. Nad rozbitou truhlou visela zvonkohra a v odlehlém koutě...

... se u kolébky vzpínala ke stropu černě oděná, mohutná, lehce nahrbená mužská postava. Tvář si kryla kapucí...

Do příkrývky se vpíjely karmínové skvrny... Na podlahu kapala krev.

Černá vlákna, rudá kaluž pod postýlkou...

Holčička, bílá jako stěna, strnula. Ochromená hrůzou. Nohy zchromlé strachy, jako by byly z rosolu. Po tváři jí stékala osamělá slza. V očích děs...

Filip nikde!

Postava se obrátila.

A...

Bože ne! To ne! Ne!

V mohutných prstech svírala mrtvé zakrvácené dítě s dírou v temeni hlavy... Bezdeché a nehybné jako figurína. Oblečené v pyžamku se zelenými lucerničkami.

Filip...

Znetvořená dětská tvář... Oči nevidomé a němé, bez života... Rozsápané hrdlo, hlavička téměř odtržená od tělíčka... V bříšku vetknutý nůž...

Peřinka bílá jako peruť labutí. Krev. Dětská mrtvolka. Zohavená tvář. Filip. Díra v hlavě...

Tak ohavné, tak zlé...

Nééééé...

Opatruj mi mou dušičku...

Muž si strhl kapuci z hlavy...

Kyvadlo letitých bronzových hodin utichlo...

Dívka ustoupila o krok zpátky. Dech se jí zadrhl v krku. Slza skanula.

Mrtvolná, popelavě bledá půlka tváře... Téměř bezretá ústa... Levá část obličeje znetvořená ohněm, popraskaná a seškvařená, plná jizev a boláků... Oči černé jako dva švábi...

... a hle, kůň sinavý a jméno jeho jezdce Smrt...

Ticho prořízl drásavý, skřehotavý výkřik.

Postava popadla dívku.

A ozvalo se praskání...

Medvídek padl k zemi. Růženec se zpřetrhal a korálky zacinkaly o podlahu. Dívenčiny plavé vlásky se zbarvily doruda...

Tělíčko bez hlavy...

... a hlava bez tělíčka.

Její oči pohasly.

Krev na rukách...

Na košilce...

Na obrázku Panenky Marie...

Nic se nepohnulo. Ani plechový kohout na střeše, ani osamocený strašák v poli, ani rozbitá houpačka u vetchého mostu.

Jen vrány venku zakrákaly a vzlétly k nebesům...

Vzduch nad plápolajícím ohněm se zatetelil a černé svícny pohasly – jako popel, který odvanul vítr...

Zšeřelý pokoj pozřela tma.

Hřbitov zmizel v mlze.

Do noci byly zvony kostelní kaple – byla půlnoc.

A v dřevěné skříni seděl pětiletý chlapec, který silou nadlidské vůle nevydal ani hlásku, jen škvírou ve dveřích sledoval, jak muž opustil místnost...

Část I

Svět plachých očí

Musel nás pozorovat z okna, když jsme přijížděli k domu, pomyslel si osmnáctiletý Tomáš Sněhota, protože sotva vůz zastavil na nedbale vyhlížející příjezdové cestě, vchodové dveře se otevřely a on zůstal stát u prahu zastřešené verandy. Robert Šenkýř, Tomášův strýc.

Tom pár okamžiků zíral do neviditelné tváře v předním skle, kterým mlčenlivě prosvítal obraz krajiny a v dálce zástupy topolů zvedaly vzhůru jásavou zeleň jako pochodně. Ušmudlaná oblaka spočívající na městečku skoro celý den teď na okamžik propustila sluneční paprsky.

Tomášova máma vytáhla klíčky ze zapalování a podívala se na svého syna. Zaregistrovala jeho nesouhlasný výraz.

„Co je, Tome? Mluvili jsme o tom už stokrát,“ vzplanula okamžitě. „A nehodlám o tom teď s tebou zase diskutovat.“ Ztlumila rádio, kde potřeštěně juchala nějaká dívčí kapela z devadesátek.

„Jo, ale nikdo se neptal na můj názor. Prostě jsi rozhodla za mě,“ oponoval jí rozlíceně Tomáš; hněv, který mu ležel jako cement v útrokách, se umocnil. Rukou si prohrábl své rozježené, krátké, hodně tmavé vlasy, které celý jeho život zatvrzele vzdorovaly všem metodám úpravy, od prostého hřebene až po vosky a gely.

„Tome, dost. Jinak to jednoduše nešlo. Za pár hodin odlétám s Patrikem do Anglie a nemůžu tě vzít s sebou, to přece víš. Mluvili jsme o tom. A taky víš, jak moc je to pro mě důležité. Musíš chodit do školy, a navíc bych tam na tebe neměla vůbec čas.“ Seděla v autě

se založenýma rukama, rty našpulené, s pohledem upřeným na Tomáše, a vypadala, že žvýká svůj vlastní jazyk, jak v sobě dusila potoky zlostných slov, jimiž by syna nejraději zahrnula.

„Umím se o sebe postarat sám,“ prohlásil nabubřele.

„Jedu pryč na celé dva měsíce. Tome, je to tvůj strýc...“

„Od kdy? Sama jsi přece kdysi tvrdila, že spolu nemluvíte, že je to opilec a nemáte nic společného. Nikdy jsem s ním pořádně neprohodil jediný slovo. Naposled snad kdy? Když mi bylo devět?“

„Hele, nemám čas se s tebou teď zase dohadovat. Je to tvůj strýc. Jsem ráda, že to pro mě vůbec udělá. Víš, že jiná možnost tu není. Jinak bych tě tu nenechávala. Já ale teď musím na letiště.“

„A to je všechno, co mi do háje řekneš?!“ vyjel Tomáš naštvaně.

„Tomáši, nech toho. Pokaždé, když jsi něco chtěl nebo něco potřeboval, byla jsem tu pro tebe. Teď jen žádám to samé po tobě. Jde jen o pár měsíců, proboha. Mohl bys to pro mě udělat? Prosim tě o to.“ Žádala ho očima o reakci. Tomáš však vytušil, že se jeho máma tradičně uchýlila k citovému vydírání.

„Ne!“ vyrazil ze sebe vzdorně. „Záleží ti víc na tom tvým posraným Patrikovi než na mně. Víš co, jeď si, kam chceš. Je mi to celý u prdele!“

Vystoupil z auta, ze zadních sedadel popadl kufr, třískl dveřmi a vydal se ulicí pryč. Obličej paní Sněhotové ztuhl v nesouhlasném úžasu, načež okamžitě nastartovala, vycouvala z příjezdové cesty a jela za ním. Stáhla okénko.

„Okamžitě běž ke svému strýci, Tomáši! Slyšíš mě?!“ Jeho matka se na něj podívala nesmírně příkře, zatímco se auto šinulo hlemýžďím tempem podél okraje chodníku. „Nebo toho budeš litovat.“

„Měla bys jet, abys stihla letadlo!“ zaječel naštvaně; táhl za sebou kufr na kolečkách, který po nerovném povrchu neustále poskakoval.

„Jestli okamžitě nepůjdeš zpátky k domu, my dva jsme spolu skončili, rozumíš?!“ Křečovitě svírala volant.

Hluboko uvnitř se v něm vzdouvaly slzy, ale on je potlačil vztekem a nepustil je na povrch.

„Fajn, tak jsme spolu skončili.“

Zastavil. Trucovitě si sedl na patník, ruce si opřel o kolena a ani se nehnul. Paní Sněhotová šlápla na brzdu. „Víš co, mně už je taky u prdele, kde přespíš nebo kde se najíš! Jedu! Sbohem!“ zaburácela a celá zbrunátněla.

Vyrazila, ale on věděl, že ho stále nasupeně pozoruje ve zpětném zrcátku.

Po půl hodině, kdy k němu vítr zanášel vůni přicházejícího jara a kdy na mobilu dohrál snad všechny hry, co si postahoval, vstal a s kufrem se doplahočil zpátky k domu. Zazvonil. Strýc za pár okamžiků otevřel s přezíravým úsměvem na tváři. Byl celkem vysoký a statný, krátké, tmavé vlasy, třídenní strniště, světle modré oči, poněkud skobovitý nos a výrazná, souměrná ústa.

„Skoro na minutu přesně,“ poznamenal.

Jeho synovec nakrčil obočí v tázavém gestu.

„Volala mi tvoje máma, že pro tebe nemám chodit, že přijdeš za půl hodiny sám. Zřejmě tě dobře zná.“

Bezduše a útrpně mlčel.

„Tak pojď dál,“ vyzval ho dobromyslně strýc. „Ale varuju tě, žiju sám a na pořádek moc nedbám. Vlastně doma moc často ani nebývám. Mimochodem, asi bude lepší, když mi budeš říkat Robe, jako všichni.“

Vešel bez komentáře dovnitř.

„Nemáš hlad?“ zeptal se ho Rob.

Odmítavě zavrtěl hlavou.

„Ukážu ti tvůj pokoj. Trochu jsem tam poklidil,“ nadhodil a vedl ho po schodech nahoru.

Tomáš si představoval spartánskou, zašlou, tmavou a vlhkem zatuchlou cimru, jako ubytování pro uprchlíky, v němž se bude určitě cítit nesvůj, ale představa ani vzdáleně neodpovídala realitě. Místnost, kterou pro něj strýc zařídil, byla sice naprosto odosobněná, rozlohou nebyla o moc větší než kumbál na košťata, přesto vše nasvědčovalo tomu, že si dal záležet, aby působila pohostinně a uklizeně. Pár rozkvetlých kaktusů zjemňovalo prostor a křeslo s polštářky to tu celkem zdatně zútulnilo – jako by celá místnost vypadla odněkud z katalogu. V oknech lehce povlávaly béžové závěsy.

„Co myslíš? Líbí se ti to takhle?“

Přikývl jen mírným úklonem hlavy.

„Jestli chceš, můžu...“

„Ne, díky, tohle mi bude bohatě stačit,“ vpadl mu do řeči Tomáš.

„Takže umíš mluvit,“ poznamenal strýc zvesela. „To se mi ulevilo, už jsem si myslel, že se budu muset naučit znakovou řeč.“

Tomáš se lehce pousmál, aby ocenil jeho vtip. Strýc se jevil úplně jinak, než jak ho máma celé ty roky vykreslovala. *Povaleč, opilec, nezodpovědný*... A jako sourozenci se nemohli asi víc lišit, což byl nejspíš důvod, proč spolu nikdy moc nevycházeli, pomyslel si vzápětí.

„Nevím, jak to máš doma, ale klidně si sem můžeš vodit holky,“ řekl mu bodře. „Nebo kluky,“ dodal spěšně, když Tomáš pozvedl levé obočí. „Koho budeš chtít.“

„Máma ti asi neřekla, že jsem... gay, že ne?“

Strýc se poškrábal na týle.

„No, nic takovýho si nepamatuju. Ale možná se zmínila a já...“

„V pohodě. Neříká to radši nikomu. Vlastně nejspíš sama předstírá, že to neví. A díky, ale já nemám kluka. A nejspíš se to za ty dva měsíce ani nezmění.“

„No, nikdy nevíš. Nechám tě, aby sis vybalil. Budu u sebe v pracovně. Řeším teď jeden případ, tak mě najdeš většinou tam nebo bývám u sebe v kanceláři, ale tam mě radši nehledej, šéf bejvá poslední dobou dost nevrlej,“ zazubil se. „Možná je to tím, že mu utekla manželka s tím mladým natěračem baráků.“

Tomáš se zašklebil, ale vzápětí zvážněl. „Myslíš případ Marka Šubrtu, co ho našli v prosinci na staveništi?“ vyzvídal. „Mrtvýho...“

Strýc zaváhal a propaloval ho očima barvy vybledlé džínoviny. „Co o tom případu víš?“

„Jen to, co bylo na netu nebo v novinách. Ten kluk bydlí... bydlel pár ulic od nás. Chodil se mnou na stejnej gympl, ale je... byl o rok mladší.“

„Poslyš, neměl bych o tom s tebou mluvit. Je to policejní záležitost,“ poznamenal Rob věčně.

„Chápu. Snad toho, co mu to udělal, najdete.“

„Snad. Sice mi do toho nic není, ale kvůli čemu jste se vlastně s mámou pohádali?“

„Kvůli ničemu důležitýmu,“ mávl Tom bezděčně rukou. „Hádám se s ní pořád. Vždycky prostě o něčem rozhodne a mě se na nic nezeptá.“

„Takže to vypadá, že za ty roky, co jsme spolu vyrůstali, se nic nezměnilo,“ vypravil ze sebe.

„Moc nemusím jejího novýho přítele a často se kvůli němu chytáme. Proč jste se vlastně vy dva přestali vídat?“ sondoval Tom.

„To je dlouhá historie, možná ti to někdy povím. Ale teď musím jít zase pracovat. Kdyby něco, jsem u sebe. Jsou to ty dřevěný dveře na konci chodby. No, doufám, že to tady spolu nějak zvládneme.“

„Dobře. Díky.“

Rob odkráčel z pokoje a nechal tam Tomáše, aby si v poklidu vybalil své věci a zvelebil místnost po svém.

Simon Haspekl se častokrát přistihl, že vzpomíná na svoje dětství.

Měl hubenou, bezkrevnou tvář, sinalou jako stará domovní zeď, pihy se od ní tak ostře odrážely, jako by k ní snad ani nepatřily, vypadala, jako by ji někdo jen tak ledabyly postříkal barvou. Oči kalně hnědé, hluboké, se světlými skvrnkami, drobný nos a malá ústa.

Za malebnou a idylicky vyhlížející vesnicí s názvem Šibeničov, kde bydlel, se rozkládal les, hustý a tmavý, prošpikovaný vysokými borovicemi, zamořený pichlavými keři a křovinami, obtěžkanými ostružinami. A tam, kde při východu slunce prosvítalo mezi listy stříbrné světlo, kdesi vysoko na kopci porostlém mechem a houbami, se k nebi majestátně tyčil obrovský mohutný strom. Největší, jaký Simon ve svém životě viděl. Na jednu silnou větev před lety někdo připevnil pneumatiku od traktoru. Jako malý kluk si tam chodil hrávat s ostatními dětmi svého věku, byli ušmudlaní a poštipaní od kopřiv a kdejaké havěti. Bylo to v době, kdy mu život připadal jako vytržený z knížek Enid Blytonové nebo Astrid Lindgrenové, ať už vzduchem vířily sněhové vločky, nebo rozfoukaná semínka odkvetlých pampelišek.

Vyřezaná píšťalka z vrby.

Rudé náušnice z třešní.

Lodička z borové kůry.

Kámen, nůžky, papír...

Dětství jako z pohádkové knížky s barevnými ilustracemi. A on si jen vroucně přál udržet svou naivitu a bezstarostnost vysoko, až těsně pod úrovní nebes.

Spolu s ostatními utíkal do legend a příběhů, prastarých jako Kain a Ábel, ověčených strašidelnými scénkami o klekáních a strašidlech, které se vyprávěly před spaním. Právě tady, v tomhle lese, za hradbou vysokých křovin se všichni převlékali za udatné rytíře a všemocné čaroděje, silné a šlechetné, s bohubilým záměrem zachránit bezbranné a slabé.

Cukr, káva, limonáda, čaj, rum, bum...

Veselé a bezstarostné hlasy, které si prozpěvovaly primitivní dětské říkačky pořád dokola jako zaseklé gramofonové desky. Okruh vyvolených, v němž to vřelo spleťtými spojenectvími a hořečnatým šířením tajemství, která nesměla být nikdy nikomu vyzrazena. Bylo to tak prosté. Všechny ty nepřeborné maličkosti byly dražší než zázraky, protože právě ony jsou důkazem toho, že dítě někam patří.

Skákání panáka...

Svět, vymalovaný světlem a stínem listoví, byl místem pro všechny jeho sny a přání; všechny titěrnosti, po kterých prahl, se vtěsaly do té drobné škatulky nazvané – život.

Cvrnkání kuliček...

Bylo to v době, kdy ho děti ještě nevyčleňovaly ze své skupiny, kdy byl součástí jejich seskupení, právoplatným členem; žádným vyvrhelem, terčem posměchu nebo středem nechtěné pozornosti. V období, kdy byl normálním klukem, který se od ostatních ničím nelišil.

Tehdy...

Ty vzpomínky si nechával proudit hlavou, aby aspoň na malou chvíli zase zažil ten opojný pocit štěstí a sounáležitosti, pocit, že někam patří.

Nostalgické rozpomínky se zachytávaly v potemnělých chodbách jeho mysli. Všechno mělo být dokonalé, bez ostnatých špiček budoucnosti, svět dětskýma očima se zdál být bezchybný, představivost neměla hranice, mohl být čímkoliv nebo kýmkoliv. Nebylo důležité, proč to anebo ono, byl dítětem, spokojeným, přešťastným dítětem, na které se směje celý vesmír a ukazuje si na něj škádlivě prstem. Doba, kdy je možné téměř všechno.

Jeho nejkrásnější vzpomínka byla z Vánoc roku 1990, kdy se celá rodina sešla u stromečku ověčeného ozdobami, červenými a zlatými baňkami, dřevěnými postavičkami a blikajícími světýlky. On a jeho bratr strhávali balicí papír z dárků, máma seděla na gauči, držela v ruce prskavku, táta popíjel punč a vzduchem se nesly tóny koledy *Carol of the Bells*, která všemu dodávala tu jemnou, tajemnou atmosféru. Celý tenhle nezapomenutelný okamžik se otiskl v jeho hipokampu a amygdale.

Stejně jako spousta jiných vzpomínek.

Představoval si, jak ho táta učil jezdit na kole za jejich domem, kde se k silnici sbíhala polní cesta; jak neustále padal, ale otec to s ním nevzdával a ponoukal ho, aby do toho vložil všechno, pořádně se soustředil a vnímal jen cestu před sebou, vytěsnil z mysli gravitaci, okolní prostředí, nepřipouštěl si možnost, že může spadnout a natlouct si, a aby naslouchal jen jeho hlasu a svému instinktu. A on to udělal. Vytrval a naučil se *ten den* jezdit na kole.

Vybavila se mu máma, jak ho vyzvedávala ze školky, chodila tím svým typickým krokem, graciózně jako kočka, pokaždé ji vyhlížel z okna, nemohl se jí dočkat, její tvář, když se zjevila ve dveřích, její hlas i úsměv, vždycky se uvnitř jeho těla něco přehouplo; tehdy to nedokázal pojmenovat, ale dneska věděl, že to je láska. Člověk, který je s vámi od úplného počátku, tón jeho hlasu znáte od nepaměti, je vaší nedílnou součástí, dílem skládačky, která představuje váš život, a vy

už se od té části nechcete nikdy oddělit, nikdy nechcete být bez ní. Vy jste tou skládačkou a máma je tím posledním chybějícím dílkem.

Přemítal o starším bratrovi, jak mu po večerech, když už oba měli dávno spát, v jejich pokoji sděloval tajemství života, a tvářil se přitom navýsost důležitě, protože všechna svá slova považoval za významná; vzpomínal na to, jak rozsvěcoval baterku a světelným paprskem kroužil po stropě a vytvářel jednoduché obrázky, které se mu ukládaly do paměti.

Důkazy, že kdysi přece byli opravdová rodina, seděli spolu u jídelního stolu za hlasité kakofonie vidliček škrábajících po bílém porcelánu nebo jezdili do zábavních parků a jejich smích proudil ovzduším jako rozzářené mýdlové bubliny.

A kým byli dnes?

Netroufal si to jakkoliv nazvat. Jak vůbec vyjádřit, čím se stali, když jen pomýšlení na to do něj vhnělo tak obrovský stesk, strach a bolest, kterým musel každý den čelit? A nejhorší na minulosti bylo to, že nešla změnit.

Po té strašlivé, nezapomenutelné události se jemu i jeho rodině začali všichni vyhýbat. Pobouření obyvatelé Šibeničova je obcházeli obloukem. Děti, se kterými si kdysi hrával v lese na stromě se zavěšenou pneumatikou, se ho stranily, jako by trpěl nějakou zhoubnou nákazou, která se šíří a bují jako rakovina v těle.

Starší bratr trpěl stejně, ale byl, na rozdíl od něj, houževnatý a oduševnělý, dokázal se s tím vším nějakým způsobem poprat a sžít. Paní Haspeklová už nikdy nebyla stejná, polehávala v posteli, nevycházela z pokoje, přestože na ni oba její synové úpěnlivě volali a bušili jí na dveře. Na nějaký čas se k nim přestěhoval její bratr Richard, ale i on měl svůj život a práci a nemohl tu s nimi být napořád. A tak se Simonův starší bratr vlivem své nepoddajnosti a vyspělosti ujal rodičovské role.

Bylo mu bezmála čtrnáct, když se stala ta osudná věc, Simonovi jedenáct. Bratr mu ráno dělával svačiny do školy i snídani, staral se o domácnost, naučil se prát, žehlit, vařit a spoustu dalších domácích úkolů, které měla zastat jejich máma, ale ta nebyla schopná dál vést svůj život. Aspoň ne hned, a i když se později opět nějakým způsobem vpravila do svých povinností, už to nebyla ta žena, která Simona vodívala ze školky s tím nikdy nevyhaslým úsměvem na rtech, s hlasem, který překypoval radostí a něhou. Její hlas byl suchý, setrvale smutný a zahořklý, nelíbezný a nehezský. Láska, kterou mu vždycky tak přirozeně projevovala, už neexistovala, chovala se k němu zvláště, tak nějak toporně – jako nějaká samaritánka, co by se ho ujala po automobilové nehodě, při níž zahynuli oba jeho rodiče.

A pan Haspekl? Ten odešel nadobro. Ale ještě předtím tu zanechal spoušť, která navždy a neodvratně změnila jejich životy, rozeřvala jejich rodinu na cucky, a roztrhala jejich vzpomínky na kusy jako šakal antilopí kůži.

Jáchym Procházka bydlel na okraji poměrně rozlehlého městečka s názvem Všerady, které spíš připomínalo shluk několika vesnic. Se starším bratrem a rodiči obývali rodinný dům, zastrčený v suchopárně vyhlížející čtvrti, mezi naklizenými řadovými domky, ze kterých jako by právě sundali celofán. Všichni sousedé jejich rodinu, dbalou zákonů a slušných mravů, vnímali jako ukázkový vzor ctnosti a serióznosti, ale jak se říká, pravda je mnohdy to, čemu se ostatní rozhodnou věřit.

Jeho otec, bohatý a úspěšný muž, vybudoval prosperující právnickou firmu a své postavení dával najevo majetkem, ovšem decentně, bez dekadentní nabubřelosti. Vyhrál řadu mediálně sledovaných případů, které mu zajistily zářnou reputaci. Jeho za každých okolností usměvavá manželka, Jáchymova matka, oplývala jakousi nenápadnou, neobvyklou krásou. A dva synové: starší Bartoloměj zdědil mámin šarm a ten mladší Jáchym zase otcovu inteligenci a svědomitost.

Ale jak je známo, hniloba bují i na těch nejpevnějších základech, protože celá ta takřka bezchybná dokonalost byla jen perfektní iluzí, skutečnost se ukrývala za falešnými maskami vstřícnosti a radosti. Nikdo netušil, že manželé Procházkovi jsou nešťastní a vzájemně naprosto odcizení. A Jáchym tolik toužil vyrvat tu nesmiřitelnou pravdu holýma rukama ze země a všem o ní říct. O tom, jak jeho otec našel zalíbení v hotelových pokojích (a nejen v nich), kde

podváděl jeho mámu se svou o dost mladší sekretářkou s bujným poprsím, kterou šukával bezhlavě a divoce; jednou se za ním Jáchym po škole stavil v jeho kanceláři a slyšel ty divoké zvuky sexu přes stěnu. Paní Procházková, tušíc o manželově nové zálibě, v okamžicích samoty vytahovala ze sklepa láhve předraženého vína a zapíjela jimi svůj žal.

Jáchymův život vypadal dost fádně a jednotvárně. Pravidelná docházka na střední školu, kde nikdy nevyrušoval a dával maximální pozor; po výuce se vracel domů, kde se opět ve svém uvážlivě prostorném pokoji pohroužil do studia, přičemž si na starobylém gramofonu pouštěl klasickou, stále jiskrnou hudbu, která ho za každých okolností dokázala uklidnit. Hlavně Beethovena. Poklidný život řízený pravidly, která mu byla od malička vštěpována. Jeho necelé tři roky na střední škole, které absolvoval, by se daly odvyprávět za jediné nudné odpoledne.

Ale potom, co se v ten podvečer seznámil s Kristiánem, se Jáchymův život poněkud změnil. Potkal ho, když se vracel z kurzu kreslení, který probíhal v pozdějších hodinách v sousedním městě, kam dojížděl vlakem a městskou dopravou. Občas se po kroužku zastavil v knihovně. Miloval knihy, vlastně spíš zbožňoval příběhy. Jeho nejlepší kamarád Tomáš Sněhota, který s ním chodil do třídy, tvrdil, že vysedáváním nad tolika knížkami ztrácí čas žít opravdový život. Jemu však pomáhaly, staly se jakousi stěnou, o níž se mohl v nejtěžších časech opřít, chránily ho před nejzazším zoufalstvím, které ho vracelo do temných dob, rodily se v nich myšlenky, které ho vnitřně uspokojovaly, a jak sám tvrdil, co se zrodí, to přetrvá. A to mu stačilo. Aspoň dosud.

Jel autobusem přes město na vlakové nádraží na okraji. Lidé civěli z oken vozu jako otupělá zvěř v zoo. Venku už se stmívalo, nad střechami visel ostrý purpur západu. Seděl na sedačce, ořechově

hnědé, nepoddajné vlasy měl rozčuchané, a oddával se četbě. Na nevýrazném nose měl nasazené brýle, vraštil čelo do oblouku a špičkou jazyka si prozkoumával koutek úst, když zaregistroval, že ho pozoruje kluk sedící přes uličku. Otočil k němu hlavu a opětoval mu pohled.

„Co to čteš?“ zeptal se. Mladík byl mulat, kůži měl snědou, černé vlasy strížené hodně nakrátko, jako voják; ret měl popraskaný a trochu krvavý. Oči hnědé, nad tmavým, hustým obočím se mu rýsoval malý nezhojený škrábanec.

„Knižku,“ opáčil Jáchym a chtěl se zahloubat zpátky do četby.

„Tak chlapec je vtipálek,“ pronesl bodře. Znovu se usmál. „A kam to jedeš?“

„Domů.“ Zachovával si určitou odtažitost, která se automaticky dostavila, kdykoliv mluvil s někým neznámým; jeho důvěru bylo těžké získat.

„A kde bydlíš?“

„Určitě jinde než ty.“

„To bych se vsadil. Vypadá to, že máš docela drahý hadry.“

„Ty máš ale postřeh.“

„Já jsem docela bystrej,“ zazubil se. „Moh‘ bych klidně dělat soukromýho detektiva.“

Napětí mezi nimi roztávalo jako sníh vystavený teplu. Autobus drkotal březnovým večerem, reflektory letěly před vozem jako neslyšné přízraky a vytahovaly ze tmy nerovnosti na silnici; jasmínová obloha plná hvězd, sinalé ulice, bzučící prázdnota, bičující spěch a zavátá vůně nesmělých květů v parku, které se zatím ještě neduživě probouzely k životu. Shluk vysokých budov vyrůstal z asfaltu jako houby po dešti.

„Nechceš ukázat jedno místo?“ zeptal se. Po celou dobu měl hlavu opřenou o sklo, teď se ale přemístil na sedadlo blíže k uličce a nahnul se k Jáchymovi. „Mohlo by se ti tam líbit.“